

[Øllgaard.]

nemføres paa den ene eller den anden Maade. Det afgørende er, at vi blot naar det Formaal, der ligger bag Lovforslaget.

Jeg finder Anledning til, nu da vi drøfter disse Ting, at omtale den Presse-diskussion, der har været ført om disse Ting. En saadan Diskussion kan man føre rent sagligt, og det er berettiget, men det forekommer mig, at der er Anledning til at gøre en Bemærkning om den Maade, som i hvert Fald Dagbladet „Information“ brugte, da Spørgsmaalet var opstaaet, idet det talte om den Ansvarløshed og den Letsindighed, hvormed Rigsdagen omgaas Vedtagelser og Behandling af Lovforslag. Jeg synes, at Rigsdagen ikke er tjent med at blive udsat for den Mistænkeliggørelse, som dette Blad tillader sig. Hvis der er Tale om Ansvarløshed i denne Sammenhæng, bliver det nærmest i Forbindelse med den Journalistik, som det nævnte Blad tillader sig paa dette Omraade. Efter min Erfaring, og jeg tror, der er mange, der har gjort den samme Erfaring, er der intetsteds, hvor Udvalgsbehandlinger foregaar saa grundigt og saa ansvarsbevidst som netop i Rigsdagens Udvalg. Det synes jeg, det er rimeligt at sige, naar Rigsdagen omtales paa denne Maade.

Nu har denne Lov været gældende i et Aar eller to, og der er gjort visse Erfaringer. Disse Erfaringer giver mig Anledning til en kort Omtale af den Maade, hvorpaa Loven er ført ud i Livet. De Bemærkninger, jeg vil gøre, er ikke Udtryk for, at vi vil løbe fra vort Ansvar for Loven, det vil vi fuldt ud vedstaa. Jeg var meget glad ved, at den højtærede Finansminister henviste til Lovens § 4. § 4 er jo netop indsat i Loven, for at Administrationen i Henhold til denne Paragraf kan sortere alle Smaatterier fra og ikke hænge sig i ganske smaa Ting og bruge dem til at paalægge Skatteyderne de meget, meget store Paalæg, som omtales i § 1. Det er klart, at en Skattelov over for dem, der bevidst vil snyde i Skat, bevidst vil føre Skattevæsenet bag Lyset og unddrage sig deres Skattepligt, maa indeholde Bestemmelser, saaledes at man er i Stand til at ramme de paagældende. Men det har aldrig været Rigsdagens Mening, at nogle smaa, ganske formelle Fejl som Undladelse af Underskrift af Skemaet eller Angivelse af negativ Formue med Nul — og der kan være mange Ting, som vi henregner til Smaating — skulde kunne bruges til at føre de paagældende ind under de meget strenge Straffebestemmelser, som staar i § 1. Naar man derfor nu angriber

Rigsdagen for denne Lov, som man mener er saa elendig og overfladisk og letsindigt behandlet, saa vil jeg sige, at det er jo en helt forkert Adresse. Skal der angribes nogen i Forbindelse med det, Befolkningen her kommer ud for, bliver det Skattevæsenets Administration, der maa staa for Skud. Skattevæsenet maa jo have Pligt til at gennemføre denne Lov efter Lovens Aand og Bogstav, og Lovens Aand og Bogstav finder man bedst ud af dels ved at læse Udvalgsbetænkningen, dels ved ogsaa at høre paa, hvad der er sagt her paa Rigsdagen baade af Ordførerne og af Udvalgets Formand, hvad jeg havde den Ære at være dengang.

Det blev her omtalt i hvert Fald fra min Side, og jeg tror det fandt ret enstemmig Tilslutning, at saadan som vi har vor Skatteligning opbygget, saa er der i vore Skatteligningsmyndigheder indført dels et folkeligt Element, dels Embedsmænd, og det, det drejer sig om, er paa enhver Maade at styrke Tillidsforholdet mellem de skattelignende Myndigheder og de pligttopfyldende Skatteydere. Det er Grundbetragtningen, hvorudfra disse Regler er bygget op, og der blev udtalt Ønske om, at de Straffebestemmelser, strenge Straffebestemmelser, som er indført i den Lov, vi her diskuterer, ikke skulde forstyrre dette forstaaende Tillidsforhold. Jeg bad ogsaa om, husker jeg, at Finansministeren vilde udsende et Cirkulære til Landskatteraadet, til Ligningsinspektørerne, som vi gennemførte en Lov om næsten samtidig — hvori man gjorde disse nye Embedsmænd begribeligt, at de maatte forstaa deres Gerning saadan, at de gennem deres Virksomhed kunde vinde Befolkningens Respekt og Tillid.

Jeg ved ikke, om dette Cirkulære er udsendt, men jeg finder Anledning til at sige, at den Ordning med Ligningsinspektører i hvert Amt, som blev gennemført, synes ikke at have virket helt efter i hvert Fald vore Ønsker. Der synes ikke alle Vegne at være den rigtige Kontakt mellem Befolkningen og Skattevæsenet og saa de nye Ligningsinspektører. Det gaar ikke lige godt alle Vegne. Sagen er den, at naar der lignedes i et Sogn — nu taler jeg om Landdistrikterne — er det Sogneraadet, der ligner, og det, det drejer sig om, er netop at faa den rigtige Kontakt mellem dem, der ligner, og de overordnede Myndigheder, Amtsskatteraad og ikke mindst Ligningsinspektører. Det er det naturlige og det, vi har forudsat ved Lovens Vedtagelse, at de overordnede Skattemyndigheder ikke kommer i Modsætningsforhold til de Sogneraad,